

El darrer intent de pacte amb l'estat

Ferran Requejo

Un tema decisiu pel país. I un debat clar, encara que previsible. El debat ha coincidit amb l'amenaça cada vegada més clara d'una intervenció per part de les autoritats europees i del FMI a l'estat, i amb la demanda del fons de liquiditat per part de la Generalitat (paradoxalment, l'estat ha de "rescatar" Catalunya amb part dels diners obligadament cedits pels catalans: una situació manicomial que reflexa la pèssima regulació actual del finançament).

L'exposició del president de la Generalitat en el Parlament ha estat clara i ordenada, situant el què, el perquè, el com i el quan de la proposta. El punt clau està en l'establiment d'una hisenda pròpia que gestioni tots els impostos generats pels catalans, disposi de capacitat normativa, i cedeixi una quantitat pels serveis que efectua l'estat a Catalunya (com el cas basc), i una altra quantitat (a negociar) en concepte de cooperació amb altres autonomies (que el cas basc no contempla). Tot establert dins de la LOFCA. Les respostes dels diferents grups també han estat clares, malgrat que alguns semblaven haver-se equivocat de debat.

Pel govern era un tema decisiu aconseguir el màxim suport parlamentari. D'altra banda, aquest suport no es podia produir a base de redactar un text ambigu que es prestés a diferents interpretacions posteriors. El text de l'acord havia de ser clar. És a dir, no es podia ja assolir el consens al preu de la indefinició. Havia d'establir amb precisió el canvi de model. Per què? Doncs, perquè fins aquest moment hi ha hagut fins a cinc "pactes de finançament" i la conclusió salta a la vista: la Generalitat, és a dir, el conjunt dels catalans, no ha sortit d'una situació d'espoli fiscal situat entre el 8% i el 10% del PIB. Un dèficit escandalós en termes de política comparada i que ha hipotecat durant tres dècades les possibilitats del país.

La votació ha estat també la previsible. Quasi tots els partits del Parlament admeten que Catalunya necessita més recursos, així com que el nou model ha de respectar el principi d'ordinalitat entre CCAA abans i després de les transferències entre territoris. Ara Catalunya resulta molt perjudicada per aquestes transferències. Per partits, el PP tenia una posició còmode en el debat: cap proposta catalana no es portarà a terme si no obté el consens del PP a Madrid. L'habilitat del Govern ha estat aconseguir l'abstenció final del PP, evitant el vot en contra. El PSC, en canvi, ha fet un esforç per desmarcar-se de la posició tradicional del PSOE, però en el punt clau de la hisenda única i del pagament a l'estat pels serveis prestats ha seguit mantenint la posició dels socialistes espanyols. Una altra oportunitat que el PSC ha deixat perdre per marcar perfil propi catalanista.

També s'ha esmentat per part de molts grups que "no es pot perdre més temps". Però per PP i PSC perdre el temps és presentar propostes que no seran admeses, mentre que per CiU, ICV i ERC, els grups que han donat ple suport a la proposta del govern, perdre el temps és seguir reformant el model actual, tot esperant que el govern central renunciï a uns ingressos que li van molt bé, i a que sigui lleial a Catalunya, cosa que mai ha fet, governi el partit espanyol qui governi.

L'escenari més probable és que el temps i el ritme de la política internacional de la crisi es mengin el període de negociació de la proposta del Parlament. I encara que això no es produís, és quasi segur que el govern espanyol del PP no accepti el nucli de la proposta. És a dir, albirem un escenari de "no acord" en un context d'intervencions multinivell a escala europea. Vist el panorama, Catalunya haurà de saber "tirar pel dret" i iniciar el camí de la seva emancipació política, el camí de la independència. Sembla la via més rupturista, però vist el que dóna de sí la primitiva cultura política de PP i PSOE, al final resultarà ser la via més realista.

26 de juliol de 2012

Ferran Requejo és catedràtic de ciència política a la UPF.

www.ferranrequejo.cat

